

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor Partes Distributæ Pars ...

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

Quæst. II. De Religionum Diversitate, Perfectione, & qui eas ingredi
possint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

facta non
sufficiat ad
essentiam
Religionis.

N. C. quia illo casu superior non habebit potestatem spirituales & Ecclesiasticam, sed merè naturalem & ab altero susceptam, & tantum ex vi voti tenetur vovens ei obedire, non autem ex vi jurisdictionis.

Unde non poterit ei infligere penam spirituales. Deinde per illam potestatem non repræsentabit Christum, nec ejus vires geret: cum ab illo potestatem non acceperit. Præterea si quis alicui communitati tali modo esset præpositus, status ille non esset tam immobilis: quandoquidem talis communitas & congregatio facile possit dissolvi, si nimirum superior renuntiaret juri suo, vel si, eo jure suo spoliato, subditi nollent alium eligere; ergo dicta approbatio est essentialis completo statui Religionis.

Nota I. non esse necessarium, ut hæc approbatio immediatè fiat à Pontifice: nam antiquæ Religionis videntur ab Episcopis approbatæ. Postea tamen Pontifici totam hanc causam sibi reservarunt, ut patet ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. & Concilio Lugdunensi sub Gregorio IX. Unde patet vota Religionis non approbatæ ipso facto esse irrita, uti & vota paupertatis & obedientiæ emissa in Religione non approbata: quia illa dicuntur intrinsecum ordinem ad superiores in Religione. Idem probabile est de voto castitatis: quia non censetur Ecclesia illud acceptare nisi sine Dei, quando fit in Religione, quam prohibet: nec videtur vovens intendere se obligare, nisi ad castitatem in Religione servandam. Si tamen absolute intendat vovere erit validum. Ita Lessius c. 41. dub. 1. n. 14.

Nota II. Secundum Doctores & antiqua jura ad statum Religiosum requiri solemnitatem votorum: sed hæc per se non est necessaria, modò vota simplicia acceptentur ab Ecclesia & emittantur in aliqua congregatione approbata: quia solemnitas votorù solo jure Ecclesiastico est introducta: ergo si Ecclesia vota simplicia in ordine ad statum Religiosum acceptet, per illa fient veri Religiosi, qui in aliqua Religione approbata illa emiserint. Constat hoc ex Constitut. Gregorii XIII. quæ incipit, *Ascendente Domino*, quæ statuit, ut clerici Societatis Jesu pro Religiosis habeantur, & contrarium vetat doceri sub poena excommunicationis & inhabilitatis ad omnia beneficia & officia Ecclesiastica. Et licet in illa societate non sit ultro citroque stabilitas & obligatio (quia Societas non obligatur Religiosis, etiam si Religiosi obligentur Societati, ut non possint dimissionem datâ operâ procurare) Pontifex tamen potest dispensare in solemnitate votorum, ut dictum est, adeoque potest dispensare in hac stabilitate, aut eam non requirere, quantum est ex parte Religionis, ut possit liberè & justas ob causas suos dimittere. Vide Lessium c. 41. dub. 1.

QUÆSTIO II.

De Religiosorum Diversitate, Perfectioribus, & qui eas ingredi possunt?

SUPPONO diversitatem non provenire ex votis essentialibus aut approbatione Ecclesiæ: quia hæc omnibus sunt communia.

DICO I. Diversitas Religionum provenit ex particulari sine cujusque ordinis: quidam enim instituti sunt ad functiones vitæ cõtemplativæ, ut sunt omnes Ordines Monachales, scilicet *Basilii, Benedicti, Bernardi* &c. Alii, ut se occupent in functionibus vitæ activæ, v. g. ad servitium pauperum, defensionem Ecclesiæ &c. Alii denique in functionibus vitæ tam activæ, quam cõtemplativæ, ut sunt Ordines mendicantes.

Secundò provenit illa diversitas ex particularibus ritibus, quibus Ordo quilibet utitur ad vota essentialia melius observanda, ut sunt diversitas habitûs, statutorum, asperitatum &c. etiam inter ejusdem regulæ professores, quæ diversitas non modicum est ornamentum Ecclesiæ & ad hoc ordinatur, ut quisque secundum capacitatem & desiderium perfectionis possit eligere Religiosum sibi magis convenientem.

DICO II. Si perfectio Ordinis desumatur à fine, perfectiores sunt, qui insistant contemplationi, quam qui tantum se dant actioni. Patet ex illo Christi: *Maria* (dedita Ordini contemplationi) *optimam partem elegit*. Illi tamen sunt tamen, qui utrique simul insistant, id est, contemplata in proximorum salutem expendant, sunt ceteris perfectiores, ut patet exemplo Christi, qui orationi conjunxit prædicationem & alia opera, procurantia proximorum salutem idonea.

DICO III. Si perfectio Ordinum spectetur ex mediis, quibus tendunt in finem, illi sunt perfectiores, sive sint contemplativi, sive activi, vel etiam mixti, qui aptioribus mediis ad finem intentum contendunt. Unde, ceteris paribus, quod major urget obedientia & paupertas, eò Religio est perfectior.

Quod attinet ingredientibus, certum est posse omnes & solos illos ingredi, qui sunt sui juris. Unde primò Episcopi, qui sunt obligati suis Ecclesiis sine licentia Pontificis probabiliter invalide profitentur votum tamen Religionis ab eis emissum, est validum: quia fieri potest, ut illud, & ipsis, & Ecclesiis sit melius, adeoque si voverint, tenebuntur Pontifici indicare & obtentâ licentiâ ingredi.

Secundò conjuges consummato matrimonio sine mutuo consensu invalide profitentur. Patet ex c. *Quidam* & c. *Placet*. De *conversione conjugatorum*. Qualiter autem fas sit ingredi sine consensu partis ante cõsummationem matrimonii: item qualiter ex mutuo

7.
Approbatio
hæc an im-
mediatè
à Pontifice
facienda.

8.
Item an ne-
cessaria sit
votorum so-
lemnitas.

ex mutuo consensu possunt conjuges ingredi Religionem etiam post consummationem, tractatur in materia de Sacramento matrimonii: ubi quoque, exigitur casus adulterii (idem ex constitutione juris est de haeresi post separationem facta, iudicio Ecclesiae) eod quodd illud sic iudiciens causa perpetui divortii.

14. Tercio servus non potest ingredi Religionem absque consensu domini c. Si quis 17. q. 2. quia quoad actiones totus est domini, unde si quis professionem fecisset, restitutus esset domino, licet tunc teneretur servare castitatem, si scilicet absolute & independenter a Religione promississet eam. Quod si autem per triennium ab anno probationis non fuerit quaesitus, non est restituendus, sed reddenda sunt tantum ea, quae in monasterium intulit. Ita cap. cit.

15. Quarto filius non potest intrare Religionem, si parens ejus gravi necessitate prematur, & nequeat illi, nisi in saeculo maneat, providere: jure enim natura tenetur eo calu parentem alere. Hoc tamen intellige, nisi filius non possit in saeculo sine gravi animae periculo manere: quia non tenetur se exponere illi periculo animae ad subvenendum parenti in temporalibus. Idem est dicendum de parente, si filius in eadem necessitate constituatur: quia etiam parens jure naturae tenetur filium alere.

16. Quod si filius stante ea necessitate professionem emisit, tenebitur egredi & parenti subvenire: ubi vero subvenire, vel parens mortuus fuerit, tenebitur ad Religionem redire: quia professio ejus non fuit iusta, sed solum suspensa: si vero post professionem in ille casus necessitatis parenti obvenerit, non tenetur egredi, nec potest repugnante Praelato: quia jam est sub potestate Praelati & non parentis: obtenta vero licentia non poterit habitum dimittere, nisi aliter parenti non poterit subvenire commode. Quod solum intelligendum est de gravi necessitate, in qua possit utique sustentari, licet aegre: nam in extrema necessitate teneretur egredi, petita tamen prius, etsi non obtenta licentia.

17. In gravi necessitate fratrum aut sororum, sui juris existentium, non tenetur Religiosus statum suum deserere: immo juxta Suarez l. 5. c. 6. n. 4. & alios, potest ea non obstante Religionem ingredi, quamquam aliqualis dilatio indubie laudabilis sit, seculo voto Religionem determinato tempore ingredienditalem autem voto supposito Castro Palao de Statu Relig. disp. 1. punct. 7. §. 5. v. 13. contra Sanchez l. 4. Mora. c. 20. n. 32. in periculo impudicitiae sororum id licere existimantem, censet ob nullam gravem fratrum vel sororum necessitatem propria auctoritate posse differri ingressum ultra praefixum tempus.

Quinto non possunt ingredi Religionem impuberes: nam in omnibus sub sunt parentibus vel tutoribus. Ubi autem ad annos pubertatis pervenerint, possunt etiam invititis parentibus Religionem intrare. Denique non potest ingredi Religionem, qui caret conditionibus requisitis juxta cujusque Religionis regulas & statuta. Qualiter autem alii, ut deflorator virginis sub promissione etiam facta matrimonio, obligatus aliceno, vel ad danda ratiocinia &c. impediatur ab ingressu Religionis, colligi potest ex dictis in Tract. de jure & justitia.

18. Impuberes & alii Religionem ingredi non valentes reconstantur.

QUESTIO III.

De Requisitis ad Valorem Professionis.

Suppono professionem fieri vel expressam, dum quis utitur aliqua forma professionis, qua animum suum declarat: vel tacite, idque tripliciter. Primo ferendo per triduum habitum professionem, ubi is aliquo signo externo distinctus est. c. Constitutionem De Regularibus in 6. Secundo si tali habitu suscepto faciat aliquod opus professis proprium statim sic professus. c. Vidua de Regularibus. Tercio si in Religione, in qua non est distinctio habitus novitiorum & professorum, deserat habitum per totum annum, in termino anni censetur professus c. Ex parte de Regularibus. Debent tamen haec fieri animo saltem tacito proficendi, & consentiente illo, cujus est ad professionem admittere. Verum hujus professionis tacitae post Tridentinum non est magnus usus, nisi ad ratificandam professionem expressam, quando ex aliquo defectu fuisset irrita, ut statim dicitur.

19. Professio alia est expressa, alia tacita.

Ad professionem autem, ut valide admittatur, requiruntur aliqua, vel ex dispositione juris antiqui vel novi Tridentini. Et quidem ex parte profitentis requiritur primo aetas sexdecim annorum completorum, ut expressè statuitur in Tridentino sess. 25. de Regularibus c. 15. & professio ante talem annum facta nullam plane inducit obligationem nullumque effectum. Ubi tamen Tridentinum non est receptum, standum videtur juri antiquo, quo minor aetas sufficiebat.

20. Ad valorem professionis requiritur in primis aetas sexdecim annorum.

Secundo requiritur annus novitiatus completus (& quidem juxta Doctores communissime, contra nonnullos, de momento in momentum, Argumento legis 3. §. Minorum ff. de Minoribus) ita ut eo non impleto professio sit nulla, & Praelati admittentes aliquem ad professionem, anno probationis non expleto, peccent mortaliter, utpote contravenientes Tridentino supra: & insuper Mendicantes sunt excommunicandi &

21. Deinde annus novitiatus de momento in momentum completus.